

Evighedens samtidighed kommer for at fejre Lyndon LaRouches 95-års fødselsdag

English: See below

Kun få mennesker opnår at blive 95 år – så når de gør, er der grund til at fejre dem. Men endnu færre er de, der har brugt deres tildelte år, mange eller få, til at ændre historiens gang, sådan, som Lyn har gjort, og til at inspirere så mange til at handle for også selv at ændre historiens gang. Under festen lørdag, den 9. sept. i Tyskland, i en vindyrkers restaurant i Münster-Sarmsheim an der Nahe, blev der derfor bragt gaver i form af udtryk for menneskelig kreativitet til en mand, der har kæmpet så hårdt, og så længe, for at bringe princippet om menneskelig kreativitet ind i økonomi, ind i politik, ind i kunst og videnskab, til gamle og unge, og i hele verden. Fra poesi til drama; fra Lieder, operaarier og til korværker.

Nogle af Lys bedste venner fra evighedens samtidighed var særlige gæsteoptrædende for at gøre festivitassen større: Bach, Haydn, Beethoven, Schubert, Brahms og Verdi, og, åh ja, også Schiller. Fra Helga Zepp-LaRouche kom et originalt digt på tysk, og fra nogle af de tilstedeværende medlemmer af LaRouches politiske bevægelse kom der musikalske kompositioner og arrangementer. Kunstneriske værker på tysk, engelsk, italiensk og dansk; værker på kinesisk, koreansk og afrikanske sprog.

Takkeord blev givet til en mand, der har ændret alle vore liv – der har givet os retning, formål og missioner på vegne af hele menneskeheden. Som rent politisk har kæmpet med sit

intellekt, som bokserne kæmper med næverne, og således anført vejen.

Deltagerne var rejst fra hele Tyskland, fra Frankrig, Italien, Sverige, Danmark, USA og Rusland. Gid vi alle kunne have været til stede.

Men mange af dem, der ikke kunne være til stede, havde skrevet bidrag til et *Festschrift*, som blev overbragt Lyn af hans hustru og nærmeste medarbejder, Helga. Efter glassene med sekt var blevet hævet til Lys ære, blev hun lokket til at recitere digtet, hun havde skrevet til sin kæreste mand, og som er det første bidrag i Festskriftet.

Det første musikalske indslag kom fra John Sigerson og Margaret Greenspan, der opførte *An die ferne Geliebte (Til den fjerne elskede)*, og som Lyn virkelig nød. Det skabte en god atmosfære for resten af aftenen. (De var rejst fra USA for at synge og spille for Lyn, foruden også at have givet to koncerter i forbindelse med den aktuelle BÜSo-valgkampagne, som køres af den tyske gren af LaRouche-bevægelsen.)

Dernæst fortsatte programmet efter kaffe og kage. Elliot Greenspan, en leder i Lys Manhattan-projekt, præsenterede Lyn for flere minder fra dette projekt: et billede af aktivisterne, en original tegning af Leibniz med Verdenslandbroen som baggrund, en kalender med billeder af Manhattan-projektets aktiviteter, og et digt, skrevet af et af medlemmerne dér; og han spurgte Lyn, om, da han initierede projektet, havde forudset, at New York City ville producere den næste præsident, Trump. Lyn svarede, at vi ikke ved, hvor langt, Trump vil drive det. Vi har brug for ham nu, men, hvis han mislykkes, er det hans fejl, og det vil være beklageligt, men jeg tror, han kan vinde. Elliot responderede, at vi ikke blot har tænkt os at sidde og vente på at se, hvad der sker. Du sagde, Lyn, at du var for gammel til at opstille til præsident; men ikke for gammel til at forme præsidentskabet. Du gav os Hamilton-princippet og kor-princippet. Gav os, og

eksemplificerede, princippet om det menneskelige intellekt, princippet om flanken og Schillers idé om patrioten og verdensborgeren. På vegne af især de amerikanske aktivister, er vi for altid taknemlige og forpligtet over for denne mission. Man kunne måske sige, at Trump er blevet vores Manhattan-projekt, eller, hvis man virkelig ønsker at gøre Amerika stort igen, »Vind med Lyn«. (Her indskød Lyn, mens han selv blev æret, en tanke om at ære de ofre og redningsfolk, der døde i Manhattan den 11. september, 2001.)

Dernæst fulgte Feride Gillesberg, som, akkompagneret af Werner Hartmann, sang en kinesisk folkesang. Hun opførte dernæst sammen med Michelle Rasmussen førsteopførelsen af en sang, som Michelle havde komponeret til digtet, »Kender du den store bog?«, af Hans Christian Andersen. Dette digt beskriver den store bog som værende naturen og det store univers, som mennesket kan læse og udlede visdom af.

Dernæst talte Kasia. Hun havde spurgt flere personer fra evighedens samtid om denne ballademager, Lyndon LaRouche, og hun reciterede deres erklæringer om, hvad egenskaben ved geni er, som sin gave til et nutidsgeni: Man kan kende et ægte geni på mængden af modstand, han får (Jonathan Swift og Einstein); på, hvordan én, der beundres af andre, selv ved, hvor langt væk, han er fra sit mål (Beethoven); menneskets tre moralske egenskaber er visdom, medfølelse og mod (Konfucius); jo mere, vi ved om Guds skaberværker, desto mere erkender vi dem for at være fremragende og i overensstemmelse med vore ønsker (Leibniz); og sluttelig, at længslen efter frihed og menneskets rettigheder er plantet af Gud i alle hjerter (Benjamin Franklin) og du, Lyn, har altid handlet som denne filosof.

Leena Malkki-Guignard fra Sverige fremførte en smuk opførelse af Schubert fra Schwanengesang, *Frühlingsbotschaft* og *Ständchen*. Hun takkede Lyn for hans inspiration. Disse to sange var to af de første, hun nogensinde opførte. Hun sang desuden en sang af Haydn, *Fidelity*.

Wiesbaden-koret, dirigeret af Werner Hartmann, sang et smukt arrangement af ham selv af den koreanske folkesang, *Arirang*, hvilket bragte en inderlig stemning af forening (idet sangen er en slags nationalhymne for begge Korea'er). Dernæst Berlin/Dresden-koret, der blev dirigeret af Benjamin Lylloff, og som sang tre folkesange, *In stiller Nacht*, *Erlaube mir* og *All' mein Gedanken* af Johannes Brahms. De afsluttede med *Nkosi sikelel' iAfrika*, i Benjamins arrangement. Dette var en glad afslutning på første del af de kulturelle indslag.

Efter buffeten begyndte anden del med en scene fra Schillers skuespil *Don Carlos* mellem Kong Philip og Elisabeth, spillet af Hans-Peter Müller og Christa Kaiser.

Odile spillede en gigue af Bach på Violin. Det er altid en fornøjelse at høre hende spille.

Under anden del af programmet begyndte Jacques Cheminade (leder af Solidarité & Progrès; det franske parti, der udtrykker LaRouche-bevægelsens ideer) at holde en tale i denne ærefulde anledning. Men den ærede mand, hvis liv er karakteriseret af aktivitet, og ikke passivitet, begyndte at respondere til hver idé, og det, der fulgte, blev transformeret fra en monolog til en dialog, til alles, inklusive Jacques, fryd.

Dialogen frem og tilbage begyndte med, at Jacques erklærede, at Lyns og Helgas vision nu er ved at blive til virkelighed. Under diskussionen sagde Lyn, at hans helligelse, hans livsværk var den faste beslutning om, at mennesket må handle på universet for at løse problemer, og at han en kriger for forsvaret af menneskeheden som menneskehed.

Jacques sagde, at vi fejrer et øjeblik i den fremskridende evighedens samtidighed. Du har givet os en pilgrimsfærd for fremtidens sag – på grund af det, du og Helga har gjort, har vi en chance for at blive en del af fremtiden.

Diskussion inkluderede et enormt angreb mod stupiditeten i de

nuværende tyske og franske systemer, og den amerikanske befolkning. Lyn spurgte, om menneskeheden kan forstå, hvad der er galt med den. Det er den eneste måde at løse problemerne på.

Det eneste, der er vigtigt, er opdagelser i universet og om det er sandt eller falsk. Se på det store arbejde, Kina gør. Hvis man forstår, hvad sandheden kunne være, har man en chance.

Jacques konkluderede ved at sige, at fremtidens sange endnu ikke har ord, men at de sange, der er præsenteret her i aften, beviser, at vi har potentialet til at etablere relationer i hele verden. Hvis man kan gøre det, kan man frembringe civilisationens frelse.

Løsningen er at udvikle evnen til at rejse ud i rummet. Jacques sagde, at det var hans rumprogram, der fik den franske elite til at ønske at smide ham ud i rummet. Lyn svarede: Tag det som en mulighed!

Dernæst fulgte Ema Reuter, der meget bevægende fremførte Schuberts *Der Wanderer* med Benjamin på klaver. Dernæst fulgte kvartetten fra *Fidelio*, »*Mir ist's so wunderbar*«, med Feride som Marzeline, Leena som Leonore, Tom som Rocco og John som Jacquino, og Benjamin på klaver.

Tom Gillesberg fra Danmark sagde, at han håbede om fem år, i anledning af Lyns 100-års fødselsdag, at kunne holde en tale om åbningen af LaRouche Universiteter i mange lande (der var mere herom i hans bidrag til Lyns Festskrift). Vi befinder os i en tid, hvor nødvendighed og mulighed mødes. Lyn svarede ved at sige, at man må gøre det for at opnå sejr. Bringe kræfter i Italien og andre lande sammen om et fælles mål. Det vil gøre det. Det er absolut nødvendigt. Eller, vi mister alt. Man kan ikke have enkeltstående kontorer. Man må satse fuldt og helt. Satse for at vinde, og vinde for menneskeheden.

Herefter sang Leena igen, og hun fremførte Desdemonas sang om

Grædepilen og Ave Maria fra Verdis *Othello*. Dette var en bevægende afslutning på en lang aften, hvor John sammen med Margaret glad sang *Das Wandern* af Schubert.

Og således blev Lyns 95-års fødselsdag fejret, sammen med nogle af hans mange venner og medarbejdere, både de nulevende og fra fortiden, med opløftende musik og ord, og god mad og vin. Og, ikke at forglemme, den lille hund Holly (Helgas hund), der også var til stede for at lykønske Lyn!

(Den engelske EIR-artikel kan ses her: http://www.larouchepub.com/eiw/private/2017/2017_30-39/2017-38/pdf/36-39_4438.pdf)

Foto: Lyndon LaRouche og hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, på Lyns 95-års fødselsdag.

Bilag: H.C. Andersens digt: »Kjender du den store bog?«:

Sang ved de skandinaviske Naturforskeres sidste møde den 9de Juli 1840.

Kjender Du den store Bog,
Hvor hvert Blad et Aar omfatter,
Bogen, som til Skrifttegn tog
Skoven, Havet, Skjønheds-Datter,
Edderkoppens fine Spind,
Kloderne i Himmel-Rummet!

Hvo i Bogen trænger ind,
Han Guds stemme har fornummet!

Bogen er Naturens Bog,
Den hver Tanke slutter inde,
Der den Vise Viisdom tog,
Der vi Skjaldens Sange finde;
Som man denne Bog forstaaer,
Har man Rang i Aandens Rige,
Ganske fatte den, det gaaer

Uden for os Dødelige!

Udtal hver da hvad han fandt,
Udtal det paa Mængdens Veie,
Og alt Skjønt og Godt og Sandt
Skal da blive Verdens Eie.
Nordens Sønner, eens i Aand
Og med fælles Sprog og Minder,
Musen Eder Haand i Haand
Granskende om Bogen finder.

Samled' er de Brødre tre,
Granskende i Guddoms-Værket;
Gran og Birk og Bøg vi see,
Malet staae i Skjoldemærket,
Nordens Stjerne oventil,
Ens det er i Hjerte-Grunden;
Aanden Norden samle vil,
Broder er af Broder funden.

Kilde: H.C. Andersens "Samlede Skrifter" Tolvte Bind.1879.

Oversigt over H.C. Andersen digte – Hans Christian Andersen poems.

[Download \(PDF, Unknown\)](#)